

GYERMEKI BÖLCSESSÉGEM

Hej ez az édes és savanykás
szeptemberi szag:
gyomok alatt
a nyirkos föld szaga!

Sírokat ástak föl, kriptákat
Inyitogattak,
szivacsos, sárga csontokat
emeltek ki a fényre.
Alig voltam tízéves.
Hej ez a szag!

Akkori bölcsességem!
Fogtam koponya gömbjét,
ujjperecek

miniatűrjeit,
lyukas gerinckorongokat.
Fogtam, ledobtam, továbbbirationodtam
az élet tárgyaitól
az élet tárgyaihoz.

Ma ez az édes és savanykás
szeptemberi szag
szívemre fonódik,
elkülönít, tagol,
börtönbe rekeszt,
a halált idézi.

Gyermeki bölcsességem
hova lett?

ANDRÁSSY LAJOS

ELEGNI INKÁBB...

Mint tűzkohóban forr a lelkem: már-már
megmérhetetlen út mögöttem — állok
az út szélén s nincs merszem visszanezni
— előre nézek ott is mérhetetlen
távolságokat látok: fut-e lábam
még úgy, hogy végig járhatom mit sorsom
kimért nekem — és lesz-e még erőm
lemondani a kényelmekről érte?
Az ígéret mi oly korszakot kínál
hol törekvésért méltó nagy jutalmat
osztanak majd kinek-kinek hogy illik
s nem előzhetnek már ügyeskedők
csábít nagyon, és eddigi futásom
már kényszerít: ne álljak félre törten
az út szélére mint kidőlt kereszt
hagyva előzni hátul kullogókat
— ám szívem kihagy lábam visszeres már
s derekamban a kór fészket rakott
csigolyámat mint szű rágják az évek
s agykérgemben a mész keményedik
illő-e hát friss csapatokba lépni
s száguldásukkal felvenni a versenyt
csak mert hiúság s kíváncsi remény
(s tán túlzásba vitt öntudattól üzve)
a cél felé oly hetvenkedve csálnak?
Nagy tűzkohóban forr a lelkem izzik:
hisz mit elértem tisztességes csúcs az